

ДОЗВОЉЕНОСТ РЕВИЗИЈЕ ПРОТИВ НАЛОГА ЗА ПОВРАТАК МАЛОЛЕТНОГ ДЕТЕТА

Ревизија није дозвољена против решења о издавању налога за повратак малолетног детета у ванпарничном поступку.

Из образложења:

„Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, циљеви Конвенција о грађанско-правним аспектима међународне отмице деце („Службени лист СФРЈ“, међународни уговори број 7/91) – у даљем тексту Конвенција, у смислу члана 1. су: а) да обезбеди што хитнији повратак деце незаконито одведене или задржане у некој држави уговорници; б) да се права на старање и виђање са дететом по закону једне од држава уговорница стварно поштују у другој држави уговорници.

Поступак за повратак детета који спроводе судови или управни органи је хитан (члана 11. став 1. Конвенције), а после шест недеља од дана покретања поступка лица из члана 11. став 2. ове Конвенције, има право да тражи образложење због одлагања.

Према одредбама члана 12. став 1. наведене Конвенције, ако је дете незаконито одведено или задржано у смислу члана 3. Конвенције, а на дан почетка поступка пред судским или управним органом државе уговорнице, у којој се дете налази, је протекло мање од годину дана од дана незаконитог одвођења или задржавања детета, односни надлежни орган ће наложити хитан повратак детета.

Одлука на основу ове Конвенције, у смислу члана 19, у вези са повратком детета неће се сматрати мериторном о било ком питању у вези са правом на старање.

Како посебним прописима нису уређена правила поступка пред редовним судом за примену Конвенције о грађанско-правним аспектима међународне отмице деце, на основу одредаба члана 1. став 2. Закона о ванпарничном поступку, у поступку издавања налог за повратак детета примењују се опште одредбе Закона о ванпарничном поступку, јер се не ради о спору за заштиту повређеног или угроженог права, да би се непосредно могле применити одредбе Закона о парничном поступку, с обзиром на одредбе члана 19. ове Конвенције која одређује правну природу налога о повратку детета, као немериторне одлуке.

Оцењујући дозвољеност ревизије противника предлагача, против наведене другостепене одлуке у смислу члана 410. тачка 5. ЗПП у вези са чланом 27. Закона о ванпарничном поступку, Врховни касациони суд је закључио да поступак издавања налога за повратак детета у смислу чл. 3. и 14. у вези члана 19. наведне Конвенције, по својој правној природи нема карактер мериторне одлуке о праву на старање већ хитног извршног налога, за повратак детета, као привремене мере *sui generis* (привремене одлуке посебне врсте) којом се поступак одлучивања о праву на старање детета не завршава и утврдио је да је ревизија противника предлагача у овој ванпарничној ствари, за издавање налога о повратку малолетног детета, држављанке Републике Србије, на основу судске одлуке Републике Аустрије, као државе уговорнице и потписнице ове Конвенције, недозвољена“.

(Сентенца из решења Врховног касационог суда Рев 880/2017 од 11.5.2017. године, утврђена на седници Грађанског одељења од 24.4.2018. године)